

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 6. Quomodo ipsi Dominus manifestaverit corruptelam mundi,
quantóque sint mali plures bonis, & quàm tremenda sit infelicitas
malorum, ut pro omnibus oraret.

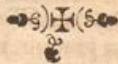
urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

benediceret, atque Dominus præsentibus multis Angelis, tenentibus accensos cereos, ei est impertitus suam benedictionem.

§ IV.

UT verò semel concludamus, quod con-
cernit benedictionem Rosariorum, vel
Crucum, aut Numismatum, per sepe ea ipsi
benedicebat Christus Dominus, vel ejus An-
geli, ut illa plurifaceret; quæ distribuebat
ipsis personis, aliquid ab ea ex rebus ipsius pos-
sentibus, non manifestando illis secretum
benedictionis, sed occultando hæc mysteria,
quoad posset. Huc spectantia referemus non-
nulla breviter, quæ illi evenerunt. Inter
agendum cum DEO, ait, aliquando in-
vocavi Divinam Majestatem; & subito
conspexi juxta me Majestatem JESU Chri-
sti Nostri Servatoris, stipatam magnâ mul-
titudine Angelorum, cum tanto splendore,
ut meum cubiculum videretur esse Cæ-
lum. Dominus mihi dixit: Adsum, quid
à me vis? Ego fui turbata & confusa, cum
illum viderem, ac tantopere pudefacta, ut
nescirem, quò me verterem. Dominus
autem iterum mihi dixit: Adsum; & post
bonam moram: dic mihi modò, quid ve-
lis? quo opus habes? dabo enim id tibi.
Sancti Angeli subito erexerunt quendam
veluti thronum & sedem mysticam, quam
collocaverunt quasi juxta meum lectum,
ubi Dominus quàm gravissimè confedit,

superimpositâ unâ suâ sanctissimâ manu
alteri, iterumque mihi dixit: Dic mihi,
quid velis, ac desideres: omnia enim fa-
ciam. Quando vidi Divinam Majesta-
tem, adeò mihi vicinam, cum magno me-
tu ac pudore me modicùm retraxi intra
lectum, ac dixi: Domine mi, ego nihil vo-
lo, ego nihil volo, præter ea, quæ ordinariè
à Te peto. Habebam tunc in manu quod-
dam album parvum Rosarium, & rogavi
Divinam Majestatem, ut illud benedice-
ret. Dixitque mihi Dominus, se quàm
libentissimè benedictionem impertiturum
tam mihi, quàm etiam omnibus meis ve-
stimentis, omnibusque Rosarijs, quæ ha-
berem. Tum ego cogitavi in animo meo:
quomodo benedicet Dominus Rosaria,
quæ ego habeo in meis cistis? Dominus
autem mihi respondit: Esne similis Mar-
thæ, quæ mihi dixit, quòd, si adfuisset,
non fuisset mortuus ipsius frater? nonne
ego potero benedicere Rosaria absentia?
Surrexitque Dominus, ac dixit: Benedi-
ctio mei Æterni Patris, & mea, ac Spiritus
sancti, sit tecum, atque cum omnibus tuis
rosarijs ac vestibus; & designans suâ san-
ctissimâ manu crucem, mihi bene preca-
tus est, abiens à me cum magno amoris at-
que benignitatis indicio, consolando me,
& vehementer animando, dixitque mihi
Amica, Vale.

CAPUT VI.

Quomodo ipsi Dominus manifestaverit corrupte-
lam mundi, quantòque sint mali plures bonis, & quàm tremenda sit
infelicitas malorum, ut pro omnibus oraret.

Quia miseria peccatorum, de-
gentium in mundo, sunt
longè majores, quàm justo-
rum existentium in Purga-
torio, quemadmodum cul-
pa majus est malum, quàm
pœna, longè frequentius DEUS manifesta-
vit suæ Famulæ has peccatorum misérias,

excitando ejus Zelum, ut pro ipsis oraret, ac
impediret supplicia, placaretque DEUM il-
lis iratum. Multa ex his revelationibus sunt
relate in libris antecedentibus: modò refe-
remus alias directas ad prædictum finem.

§. I.

§. I.

DUm, *inquit*, aliquando manè (in Aprili anno 1620.) agerem cum DEO, prorsusque nihil cogitarem de eo, quod ipsius Majestas mihi subito ostendit; vidi desuper pendentes, quasi ex suprema contignatione patente, & veluti destituta asseribus, multos & grandes funes, aliquantum crassos, & quasi implicatos. Obstupui, & fui afflicta eâ visione, conatâque sum me abstrahere ab illa, quantum potui; sed non poteram avertere oculos animæ, ab eo, quod mihi Dominus exhibebat, utcunque conarer. Conspexi derepentè venientes multos homines, diversimodè affectos, quamvis essent quasi ejusdem status & conditionis. Veniebant autem omnes quodammodo cumulatim, certantes, quis posset fortiter arripere aliquem ex ijs funibus ibi pendentibus, & per illos ascendere in altum, ubi erat ingens quidam thesaurus, ut ipsum comprehenderent, eoque ditarentur, & redderentur beati. Laborabant vehementer, & sudabant, ut firmiter adhærent funi, & reperent per illum sursum; sed difficulter id assequerentur: modò enim non pertingebant ad arripendum illum funem, modò verò is, quem arripuerant, ipsis evadebat ex manibus, atque ita fatigabantur, & majorem in modum delassabantur. Tandem tamen suæ perseverantiæ pretium referentes, repondo, tanto cum labore, ac difficultate, per suum quisque funem, perveniebant sursum, atque celerrimè & lætissimè complectebantur, ut poterant, partem illius thesauri, quæ ipsis obtingebat. Dum autem ita lætarentur, existimantes, se assequutos esse, quod optaverant, nescio quâ ratione se involvebant & intricabant eo fune, per quem ascenderant, ut decidentes hærent collo suspensi, & suffocati ac mortui, magno cum dolore & angustia. Atque tum, cum ita penderent, resolvebatur supernè funis, & singuli, stringentes suum thesaurum, ruebant in terram cum summo tumultu ac strepitu, absorbebatq; illos terra ingenti vi, & devolvebantur in quandam abyssum. Solus DEUS novit

angustiam ac dolorem, & cruciatum, quæ mea anima sensit in hac visione. Sed confortata & animata à Domino, quievi aliquamdiu.

Interea aspexit mea anima aliorum, & vidit aliud mysterium hujusmodi: Multi Angeli DEI erant in alto quodam Cælo, quasi Paradiso; singuli tenebant pendentem ex sua manu quendam funiculum, instar fili delicatissimi, ex purissimo auro. Hæc visio me vehementer obstupescit, præsertim propter visum præcedens. Subito vidi multos homines, valdè honoratos, & servos DEI, ac modestos, transeuntes sub illo cælo, & sub filis aureis, quæ Angeli tenebant pendentia ex suis manibus, ad quandam locum, in quo exercebantur multæ & variæ artes, ut singuli suâ possent exercere, & lucrari partem panis, pro sustentanda sua vita in obsequio DEI, & ad ipsius gloriam. Ideò transibant sub eo Cælo; sed cum illac præterirent, advocabantur suaviter ac benignè ab Angelis DEI, suprâ existentibus, & ipsi auditâ voce Angelorum, attollebant caput, visisque illis cum aureo filo, quod quisque tenebat in sua manu, incitati aviditate ac desiderio eundi, quo vocabantur, singuli firmiter apprehendebant illud filum, confidentes in DEO, se per illud ascensores ad Cælum, & Paradisum, ubi manebant sancti Angeli. Neque spe suâ fallebantur: quia statim illi sancti Angeli, mirabiliter, & in momento eos elevabant ad illum Paradisum, ubi replebantur gaudio, solatio, & suavitate Divinâ. Hoc spectaculo mea anima fuit recreata, & confortata in Domino, quia ab ipso illuminata, agnovit, per illos insignes homines representari multos & magnos servos DEI, quos habet Divina Majestas sui amantes, sibi que serio & ex corde servientes, dum singuli fatigantur opere & labore manuum suarum, cum sudore vultus sui, DEO ipsos juvante, in sanctis eorum exercitijs & occupationibus, ac ministerijs, in quibus illos constituit; & quisq; suam fert crucè, in nomine Domini. Hujus visionis solatio mea anima fuit satis diu exhilarata, ac tum reverſa est ad conversandû cum DEO, sicut prius. Verum

Verum non iste solum fuit finis visionu, quas DEUS meae animae illa nocte & eo matutino tempore exhibuit, quia mea anima ex improvise conspexit grandem campum, in quo multi daemones, cum magno labore ac defatigatione congebant ingentes & altos, instar illorum, qui fieri consueverunt in arceis manipulorum demessi tritici, acervos humanorum cadaverum, quae alij daemones properanter adferebant, alij accumulabant & coacervabant, atque post congestas multas tales strues, abiverunt. Aliquantum autem post, reversi cum magno impetu, strepitu ac tumultu, quibusdam magnis uncis & harpagonibus ferreis, apprehendebant homines illi infelicis mortuae turbae, quos habebant in struibus, atque raptabant ipsos, & quam velocissimè auferebant, dilaniabant, ac projiciebant ad quendam hiatus Inferni patentissimū, abominabilem, & profundum. Hi miserabiles homines erant ij, quos antea diabolus suspenderat. Significavit mihi DEUS officia & status, in quibus fuerant damnatae illae infelicis animae; ex quo mea anima magnum percepit dolorem, fuitque confusa, & remansit egregie compuncta.

§. II.

Aliis (in Augusto, anni 1620.) vidi Christum Dominum in sublimi throno, qui cōscendebatur per multos gradus. Praecipit Angelis, ut me eò ducerent. Ego, quidquid mihi fuerit, vehementer timens, ne me reprehenderet, propter meos defectus, tergiversabar; ipsi autem me re verà duxerunt. Dixit mihi Dominus: Aspice ad utramque partem, & post me, ac attende, quid sis visura. Elevavi oculos, & vidi multos homines valde foedos ac abominabiles; atque intellexi in illis representari innumerabilia, & enormia peccata, quibus est refertus mundus. Dixitque mihi Dominus: Quid tibi hac de re videtur? quid oporteret fieri? Ego obmutui. Quia nec audebam dicere, ut illis ignosceret, neque ut ipsos puniret. Instabat Dominus: Si tu esses Judex, quid faceres? Cum me viderem redactā in angustias, suggestit

meae memoriae Dominus responsum, & dixi illi: Domine, nescio, quid dicam, nisi quod tu dixisti ijs, qui à te petebant, ut condemnares mulierem adulteram: *Qui sine peccato est, primus in illam lapidem mittat:* cum ego me videam tantam peccatricem, non possum ipsos condemnare, sed suppliciter rogare Tuam Majestatem, ut eorum miserearis. Dominus respondit: Bene dixisti, faciam id; significavitque mihi, quod esset miserturus tot animarum, quot fuerant homines, quos videram.

§. III.

Alio die (in Decembri anni 1620.) me duxit Dominus ad locum valde altum, & ibi mihi dixit: Contemplare hinc, Anima, istum campum. Et vidi campum quendam plenissimum & amplissimum, ac peramenum & gratiosum, plenum hominibus, qui erant plurimi, omnesque apparebant formosi, optimo praedicti corporis habitu, & compti. Illuminavit me verò Dominus, ut agnoscerem, non esse homines interne bonos, sed deditos suis sensualitatibus & oblectationibus mundanis. Hunc campum circumdabat vastus quidam & praecipuus fluvius, qui ex improvise tantopere & undique excrevit, ut absorberet ac submergeret omnes eos homines, nullo cujusquam relicto indicio. Obstupui, videns tam exiguo tempore, perijisse totam illam pulchritudinem, & Dominus mihi dixit: Sic fit in mundo, quia in momento venit mors, quae est rapax fluvius, & submergit atque absumit omnem istam vanitatem, sicut vidisti.

Aliā vice mihi comparuit quidam vir crucifixus, procul elevatus à terra. Subito adverti, non esse Christum Dominum, & averti ab eo oculos: verum fui coactus, ipsum aspicere, vidique illum descendisse in sua cruce usque ad terram; post ipsum autem conspexi multos daemones, qui repetitis malleorum ictibus, impetebant eam crucis partem, in qua erant clavi, & ille miserabilis ostendebat, se enormem sentire dolorem. Converterunt se ad me daemones, & dixerunt: Etiam nos habemus

mus cruces, in quibus crucifigimus nostros, sicut DEUS crucifigit suos. Et iterabant ictus tam validos, ut fuerit confractum unum crucis brachium, remanente in illo, manu acclavatâ. Eodem modo, fuit ictibus ruptum alterum brachium, ac deinde inferior pars crucis, ceciditque ille homo ad terram; & statim venerunt quidam viri, qui ipsum arripuerunt & abstulerunt, qualem repperunt, quos sunt infecuti diaboli, cum magno ululatu. Cōsternatæ mihi propterea, & nescienti, quid hoc esset, dixit Dominus: Hi crucifixi sunt illi, qui propter suas voluptates sensuales patiuntur gravia tormenta, & qui in mundo, vel in Religionibus vivunt afflicti, eò quòd prætant honores ac dignitates, vel favores. Id tibi ostendi, ut pro illis orares, sicut pro alijs in necessitate constitutis, quod tibi commendavi.

§. I V.

Eodem isto tempore mihi dixit Dominus: Marina, veni mecum; es enim confecta doloribus & afflicta, ego autem te recreabo: Et cum hoc diceret, reperi me cum Domino DEO meo, sanctisque meis Angelis, in sacro loco, in quo est sanctum sepulchrum Domini, quod adorabam, & iteratis venerabar oculis, humi prostrata, cum summo affectu ac devotione, & solatio meo. Inde fui ducta ad palatium Regis infidelis earum Regionum, ubi mihi est ostensus ille Princeps. Erat nox, & decumbebat solus in lecto extensus, præsentem maximo quodam dæmone, & robustissimo, qui à pedibus usque ad caput erat armatus, & gerebat grandem bipennem in manu; perambulabat conclave cum magna furia, & quàm impetuosisimè, videbaturque illum infelicem Regem habere subditum suæ voluntati, ac magis dominari isti creaturæ, quàm ullus Dominus mancipio, empto suâ pecuniâ. In angulo illius magnæ aulæ, vidi Angelum, qui præferebat valde tristem vultum.

Inde me duxerunt ad Palatium alterius Regis hæretici, ubi illum vidi in ejus lecto circumdatum à multis, circa ipsum ve-

mentum multantibus, & vociferantibus diabolis. Indolui vehementer hæc videndo, quòd tam multi homines subditi sint diabolo, & tam pauci præditi luce Evangelicâ, atque hi ipsi tam sint tepidi in servitio & amore DEI. Sed consolatus est me DEUS plurimum, lumine mihi dato, quo vidi primam ejus Majestatem opulentissimam, gloriosissimam, & undequaque ornatissimam cum suis illis paucis; dæmonem autem cum tam multis hominibus miserabilem, contemptum, & majora inferni tormenta perpetientem. Dixitque mihi Dominus, ut qui omnia optime agit, ac permittit, estque idcirco omnibus contentissimus. Animadvertite, Anima, ego reponam in meo horreo triticum purum, & mundum, paleam verò tradam ignibus infernalibus. Vehementer obstupuit anima mea, quæ vidit ac audivit dici à suo DEO, & magnas illi pro omnibus egit gratias.

§. V.

Post paucos dies, vidi Angelum candido equo insidentem, qui vibrabat quandam lanceam, unde non nihil extimui: Sed dixit mihi: Tu non habes, quod metuas, DEUS me mittit ad destruendos & præcipitandos ad Infernum multos peccatores, qui id promeruerunt. Interrogavi illum: Süntne Mauri? Non, inquit, sed hæretici & mali Christiani: verum, & in hoc relucet Divina misericordia, quòd cripiendo ipsis vitam, eos liberet à majore Inferno. Subito Angelum utrinque præterivit turma dæmonum, qui illum antecedeabant, & Angelus mihi dixit: Ora DEUM, ut me confortet in hoc opere. Ego autem dixi: Ergone, sancte Angele, potes timere diabolum, maxime cum sis missus à DEO? Respondit: Non recordaris, te audivisse, altercatum esse diabolum cum S. Michaële, de corpore Moyfis? diabolus enim cupit impedire opera DEI. Ego vado, vale. Accipe hoc telum, quo impetas diabolum, nam illo indigebis. Vix abiverat, quando vidi remanentem truculentum quendam dæmonem

in spe

in specie tauri, qui me aggrediebatur; & quia eram debilis, si me inuassisset, quamvis id contigisset in spiritu, grave mihi intulisset damnum. Postquam mihi appropinquauisset, impetij illum in capite, telo, quod tenebam in manu, & ipse confestim concidit instar mortui. Subito autem alij diaboli arripuerunt illam larvam, & abstulerunt, cum magnis eulatiibus.

Concludamus aliam visionem. Quodam die Sanctissimæ TRINITATIS, quinque pulcherrimi Angeli confidentes in quibusdā sellis humilibus, acceperunt sua instrumenta musica, & cecinerunt laudes DEI Domini nostri, Trini ac Unius, tam submisit, ut eas non perciperem; solum scivi esse laudes variarum linguarum: dixeruntque mihi, id fieri, ad significandum, in omnibus nationibus reperiri Ecclesiā, quæ laudat & conficitur DEUM. Paulò post vidi venientem quendam pumilionē staturā adæquantē Angelos, valde fœdum, qui acceptis eorum instrumentis volebat edere sonum musicum; non erat autem concinnus, sed vehementer dissonus. Post modicum tempus venit alius ejusdem stature; non tamen adeò turpis; & cum se Angeli erigerent ex sellis, accurrit instar famuli, ut illas amoveret; sed impingebat, & malè hoc obsequium præstabat. Suspicebam, ut eram timida, an ultimum istud fortasse non esset imaginatio, quod mihi apparebat. Angeli autem dixerunt, non esse: sed illum, qui prius venerat, repræsentare infideles & hæreticos, qui agnoscunt DEUM & Christum Dominum, sed aberrant à modo ipsius honorandi ac laudandi eā veritate, quàm docet Fides: secundum verò repræsentare peccatores Ecclesiæ, qui piè venerantur quosdā Sanctos, iisque exhibent nonnulla obsequia, quod tamen illis, quia sunt in malo statu, parum prodest.

§. VI.

Aliàs (17. Martij 1623.) dum essem aliquantum otiosa, agerem tamen cum DEO, sanctus meus Angelus Custos manu apprehendit meum brachium, & dixit: Aspice, Soror, & noli turbari. Ele-

vavi oculos, & vidi ingentem catervam diabolorum, quasi vincitorum catenis, qui edebant magnum strepitum, & eulabant; progressi pervenerunt ad quædam fata ac vineas, nescio quam partem versùs fitas; & pessum dederunt totam illam regionem, ut penitus desolaretur. Tum processerunt ad mare, ubi exercuerunt enormem crudelitatem, & excitaverunt immanes tempestates. Inde exscenderunt ad quandam terram, non multum habitatam, & habentem paucos homines, quos omnes male tractaverunt. Postea sunt profecti ad quandam planitiem, ubi erat magnus numerus hominum, instar exercitus. Istud erat valde remotum, & videbantur esse Pagani. Ibi cum ijs confixerunt, & vicerunt illos, omnesque secum præcipitaverunt ad Infernum. Vehementer indolui, & fui afflicta, videns tot animas perdi. Nescio, quid hac in re mihi Dominus voluerit indicare aliud, quàm quod solet.

Sub idè tempus (in Augusto anni 1623) quod mihi dicebatur esse procellosum, & noxijs horridum tempestatibus, dum commendarem istam necessitatem DEO, dixit mihi: Accede, Anima, veni mecum. Duxit me Divina Majestas ad patentem quandam campum, in quo mihi ostendit spississimam nebulam, intra quam erant multi homines harum Regionum (hoc autem accidit eo tempore, quo deprehensi fuerunt hæretici Illuminati) quibus erant immixti plurimi diaboli. Erat inter illos ingens confusio, & vociferatio, atque disceptatio, quasi clamorè cum ipsis diabolis conferrent modos, conservandi suos errores, ac nequitas. Tum mihi Dominus dixit: Vide, Anima, quid fiat, vide, & noli consternari, quod eos puniam malis tempestatibus, & totum populum, ubi id agitur. Fui magnopere afflicta, visis talibus peccatis & sceleribus, dixique meo Domino cum magna commiseratione: Domine, istæ pœnæ etiam comprehendunt innocentes, qui non peccaverunt. Dominus autem respondit: Pro bonis nulla erit pœna, ego enim inde pro ipsis eliciam magna bona, & omnia convertam in eorum commodum.